

ת"ד 3247/03/16 - מדינת ישראל נגד חפציבה איבנס

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

ת"ד 3247-03-16 מדינת ישראל נ' איבנס
בפני כבוד השופטת בכירה אטליא וישקין

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

חפציבה איבנס

הנאשמת

הכרעת דין

הנאשמת אשר בפניי מואשמת כי ביום 7.8.15 בשעה 14:20 לערך נהגה ברכב מסוג פורד בכביש 4313 מכיוון מזרח למערב (להלן: "הדרך").

באותה שעה נסע בנתיב הימני מימין ובכיוון נסיעת הנאשמת אופנוע נהוג בידי חיים טנדלר (להלן: "המעורב").

נטען כי הנאשמת סטתה ימינה מכיוון נסיעתה לנתיב הימני מבלי ששמרה מרחק ופגעה במעורב.

כתוצאה מהתאונה ניזוקו שני כלי הרכב והמעורב נחבל בגופו.

הוראות החיקוק המיוחדות לנאשם:

1. סטייה מנתיב נסיעה - עבירה על תקנה 40 א 21(ב)(2) לתקנות התעבורה התשכ"א - 1961.

2. התנהגות הגורמת נזק - עבירה על תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה התשכ"א - 1961.

3. נהיגה בקלות ראש - עבירה על סעיף 62 (2) לפקודת התעבורה התשכ"א - 1961 יחד עם סעיף 38 (2) לפקודת התעבורה התשכ"א - 1961.

הנאשמת הודתה כי אכן נהגה ברכב בזמן ובמקום הנטען בכתב האישום, וכן אין מחלוקת בדבר נזקי התאונה והפגיעה.

הנאשמת כפרה בנטען כי סטתה מנתיב נסיעתה.

פרשת התביעה

ע"ת 1 יצחק ברק

שוטר - בוחן תנועה בעת האירוע. העד הגיש דו"ח הבוחן (ת/1), הודעת הנאשמת (ת/2), תרשים (ת/3), צילומים (ת/4) וסקיצה (ת/5).

מסקנת העד בדו"ח הבוחן הינה שכלי הרכב התנגשו צד אל צד, למסקנה זו הגיע מנזקי. כלי הרכב של הנאשמת והמעורב מכך שלאופנוע היה נזק בחזית צד שמאל וברכבה של הנאשמת היו נזקים בדופן הימנית אחורית הסיק הבוחן על סטיית רכב הנאשמת.

לדבריו מבדיקת הנזק באופנוע עולה כי בעת התאונה האופנוע היה לפני רכבה של הנאשמת.

בחקירתו הנגדית ציין העד כי לא ביצע התאמת נזקים וכי אינו יכול להגיד מהי הזווית המדויקת של התנגשות כלי הרכב.

כן ציין כי לא בדק האם במקום בו ציין העד הניטרלי כי עמד אכן ניתן לראות את הנתיבים, אלא הסתמך על דברי העד שאמר שראה את התאונה.

ע"ת 2 יוסי מימון

בעדותו בביהמ"ש ציין העד כי זכרונו איננו טוב וכיום איננו זוכר בדיוק מה קרה, מה שבטוח הוא זוכר שראה את האופנוע מתעופף. ניכר היה בעד כי כועס כעס של ממש בשל העובדה שהוצא נגדו צו הבאה. כעסו התבטא במבטיו לעבר התובע ובשפת גופו. כבר בתחילת עדותו, ניכר היה שמנסה למסור עדות כללית ובלתי מתחייבת.

משניסה התובע לרענן את זכרונו, אמר העד מפורשות: "אני לא רוצה שידי תהיה על כף המאזניים".

אמירה ברורה זו ו"בעיות" בזכרונו - (אשר התרשמתי כי הינן "יזומות") הביאוני להכריז עליו כעל עד עויין.

עדותיו במשטרה התקבלה מכוח סעיף 10א לפקודת הראיות.

בחקירתו במשטרה ביום 6.12.16 סיפר העד כי ביום האירוע נסע על קטנוע וכאשר הגיע לצומת, עצר בשל אור אדום. במצב זה, הסתכל ימינה והבחין ברכב פרטי עובר לנתיב הימני, חוסם את דרכו של האופנוע ואז האופנוע התנגש ברכב, העד ניגש למקום והנאשמת יצאה מרכבה והייתה לחוצה, הוא שאל אותה "איך הגעת אליו" והנאשמת צעקה מתוך בהלה.

בתשובה לשאלת התביעה האם הסתכל ימינה וראה את ההתנגשות של האופנוע ברכב השיב העד:

"אני ראיתי רק לא יודע אם זה היה כמה שניות לפני או באותה הנקודה, אבל בטוח שראיתי אותו מתעופף". (עמ' 14 שורות 1-2).

בחקירתו הנגדית ציין העד, כי לא ראה את מסלול הנסיעה של הרכבים, אבל זוכר שהאופנוע היה ממש בנתיב הימני.

ע"ת 3 חיים טנדלר

העד העיד כי נסע בדרך בנתיב האמצעי ואז רכבה של הנאשמת שהיה משמאלו ונסע בכיוון הנסיעה שלו, סטה לכיוונו וסגר עליו, העד צפר וניסה לעצור ולברוח כמה שאפשר ימינה, אך לא הספיק והוא השתפשף בצד השמאלי עם רכב הנאשמת בצד שליד הנהג - כלומר בצד ימין של רכב הנאשמת ורגלו נמעה ברכב ואז האופנוע עף על הרמזור שנמצא בצומת.

העד ציין כי איננו יודע האם הנאשמת הגיעה מהנתיב הראשון השמאלי לנתיב בו נסע, או מהנתיב השני השמאלי.

פרשת הגנה

עדות הנאשמת:

הנאשמת העידה כי לא הבחינה במעורב קודם להתנגשות, לדבריה נסעה בדרך וכעמדה בצומת בנתיב הימני ביותר בשל רמזור אדום, ראתה במראה הימנית מישהו שבא במהירות ופוגע ברכבה.

לדבריה שני צמתים קודם למקום התאונה פנתה שמאלה ולאחר מכן עברה בהדרגה מהנתיב השמאלי לימני.

התביעה הטיחה בפניה העובדה כי גרסתה לפיה המעורב התנגש בה מאחור כשהיא בעצירה.

בתשובה לשאלת התביעה לפיה טענתה כי המעורב התנגש בה מאחור כאשר היא איננה מסתדרת עם הנזקים ברכב לאורך כל הצד הימני של רכבה. הנאשמת השיבה כי המעורב פגע בתחילה ברכבה מאחור וכתוצאה מכך ארע תקל בגלגל הימני אחורי של רכבה ולאחר מכן גירד עם אופנוע את צדה הימני של רכבה.

טענות הצדדים

טענת המאשימה:

המאשימה בסיכומיה ביקשה להרשיע את הנאשמת, כפי שעולה מדו"ח הבוחן ומעדותו, המסקנה המתבקשת מהנזקים בדופן שמאל של האופנוע ובדופן הימנית של הרכב, הינה כי התאונה התרחשה כתוצאה מסטייה מנתיב נסיעה.

עדויות של המעורב לפיה הנאשמת סטתה לנתיבו נתמכת בעדות העד הניטרלי כפי שניתנה זמן קצר לאחר התאונה ואילו גרסתה של הנאשמת איננה מתיישבת עם הממצאים.

לפיכך יש להרשיע את הנאשמת בעבירות המיוחסות לה בכתב האישום.

טענת ההגנה:

מבקשת ההגנה שלא ליתן כל משקל לעדות הבוחן באשר לא בדק נקודת אימפקט וכן, לא ביצע התאמת נזקים. ההגנה מבקשת לקבוע כי העד מימון איננו תורם מאומה לעמדת המאשימה. בנוסף, טוענת ההגנה כנגד העובדה שלא זכר את סוג האופנוע למרות שבבעלותו גרר לאופנועים.

מבקשת ההגנה ליתן אמון בגרסת הנאשמת ולקבוע כי היתה בעמידה בזמן האימפקט.

דין

לאחר ששמעתי את העדים והתרשמתי מהופעתם מעל דוכן העדים ולאחר שעיינתי במוצגים ושקלתי טענות הצדדים הגעתי לכלל מסקנה לפיה עובדות כתב האישום הוכחו מעבר לכל ספק סביר.

נקודת המחלוקת בין הצדדים הינה אופן התרחשות התאונה, כאשר לטענת התביעה התאונה התרחשה עקב סטיית הנאשמת לנתיב נסיעתו של המעורב, ואילו לטענת ההגנה התאונה התרחשה בעקבות התנגשות המעורב ברכב הנאשמת מאחור בעת שזו הייתה במצב עמידה.

מעדות המעורב עולה כי בעת שנסע בדרך רכבה של הנאשמת שהיה משמאלו ונסע בכיוון הנסיעה שלו, סטה לכיוונו וסגר עליו, וכתוצאה מכך נגרמה התאונה והוא השתפשף עם אופנועו בצד השמאלי של רכב הנאשמת.

עדותיו אף נתמכת בעדות העד יוסי מימון כפי שנמסרה במשטרה כ- 4 חודשים לאחר התאונה, לפיה ראה את רכבה של הנאשמת עובד לנתיב הימני וחוסם את דרכו של המעורב.

לא מצאתי כל חשיבות לשאלה אם התרחשות הייתה בנתיב הימני או בנתיב האמצעי באשר יש להידרש לקביעה האם הייתה סטייה של רכב הנאשמת או שהתאונה התרחשה כגרסתה.

יש לדחות טרזניית הסניגור כלפי הבוחן המשטרתי אשר לא קבע נקודת אימפקט בכביש.

בהעדר חריצים בכביש, ומשהוזזו כלי הרכב קודם הגיעו למקום - אכן נבצר ממנו לקבוע מיקום האימפקט.

תקנה 40 (א) לתקנות התעבורה, תקפה בין אם הסטייה היא לנתיב אמצעי, בין אם הסטייה הינה לנתיב ימין, בין אם הסטייה הינה לשול הדרך.

אכן הבוחן לא עשה התאמת נזקים, אך משעה, שאין מחלוקת על מיקום הנזקים בכל אחד מכלי הרכב המעורבים. כלומר -

בצדו השמאלי של האופנוע ובצדו הימני של הרכב) מסקנת הבוחן מקובלת עליי ממצאים אלו. מתיישבים עם גרסת המעורב לפיה התאונה נגרמה ממגע בין שני צדי כלי הרכב ולא כתוצאה מפגיעת חזית האופנוע באחור רכבה של

הנאשמת.

הבוחן ערך דוח בוחן מפורט, תיעד את הזירה בתרשים, בתמונות, תיעד את הנזקים והסימנים שמצא.

מסקנתו של הבוחן לפיה כלי הרכב התנגשו צד אל צד וכי הנאשמת סטתה מנתיב נסיעתה מקובלת עליו ושוכנעתי כי הממצאים בשטח, כפי שתוארו ותועדו על ידו, מחזקים את עדותו ומבססים אותה. מסקנת הבוחן עומדת במבחני ההיגיון וסבירות ולא הונחה כנגדו עדות מומחה סותרת מטעם ההגנה. ממצאיו מקובלים עליו.

אשר לעדותו של העד הניטרלי - מר מימון

כפי שהסברתי לעיל מדוע מצאתי להכריז על העד כעד עוין, ניכר היה בעד כי מבקש לזרות מסך עשן. בעיני בית המשפט כדי שלא להביא להכרעה בין הגרסאות.

לא היה בליבי כל ספק כי "מתאמץ" שלא לזכור. כך גם יש לראות את דבריו השגויים לעניין סוג האופנוע. הריני קובעת כי העדות שנתן במשטרה בחקירתו, תיארה באופן אמיתי את שחזו עיניו. על פי עדותו עולה כי רכב הנאשמת עבר לנתיב הימני וחסם המשך התקדמות האופנוע.

גרסתה של הנאשמת לפיה התאונה אירעה בעת שעמדה באופן מוחלט ברמזור והמעורב התנגש ברכבה מאחור, איננה מתיישבת עם עדותו המקורית של העד מימון ועם נזקי כלי הרכב. ולפיכך, אני דוחה את גרסתה. לא מצאתי כל נפקות לשאלה מתי נחקר העד מימון ולטענת הסניגור כי "ננעלה דעתו של הבוחן", המדובר בבוחן מקצועי, אשר אין לו הכרות או עניין עם מי מהצדדים.

בתקנה 40 (א) לתקנות התעבורה בעניין סטייה מנתיב נסיעה נקבע:

"לא יסטה נוהג רכב מנתיב נסיעתו אם עלול הדבר לגרום להפרעה או לסיכון".

סעיף 62 (2) לפקודת התעבורה קובע כי ה"נוהג רכב בדרך קלות ראש, או ברשלנות" עובר עבירת תעבורה.

העובדה כי הנאשמת הבחינה לראשונה במעורב רק במעמד הפגיעה ולא טרם לכך מדברת בעד עצמה באשר לרשלנותה, על פניו מדובר ברף גבוה של רשלנות וחוסר תשומת לב לשאר כלי הרכב בכביש.

משנשללה גרסת הנאשמת לאופן קרות התאונה, ומשקבעתי כי סטתה מנתיב נהיגתה מבלי להבחין במעורב. בכך קבעתי כי הוכחה רשלנותה.

כלל הדרך יוצר חזקה כי נהג הסוטה ממסלול נסיעתו אינו נגד דרך הזהירות, כאשר בכך יוצאת התביעה חובת השלב

הראשון של הבאת הראיות ועל כתפי הנאשם מוטל נטל ההוכחה להפריך חזקה זו (ר' בעניין זה רע"פ 1713/93 בוקובה נ' מ"י; רע"פ 2882/14 טמניאן נ' מ"י).

מששללתי טענת הנאשמת לפיה לא סטתה עם רכבה, הרי שיש לקבוע כי לא עלה בידה של הנאשמת לעורר ספק סביר כי התאונה התרחשה באופן השונה מגרסת התביעה.

ויודגש, אופן ביצוע הסטייה נבחן בדיעבד. האם גרמה להפרעה או לסיכון.

הריני קובעת כי באירוע הנדון בפניי נוצרה הפרעה שתוצאתה נזקי גוף ורכוש כמתואר בכתב האישום.

הריני קובעת מפורשות כי אין לקבל את גרסתה של הנאשמת לפיה התאונה אירעה בעת שעמדה עם רכבה ברמזור אדום, והמעורב התנגש ברכבה מאחור.

הריני קובעת כי בראיות אשר הונחו בפניי ד"י כדי להוכיח הנטען בכתב האישום.

סוף דבר, הריני מרשיעה את הנאשמת בכל המיוחס לה בכתב האישום.

ניתנה היום, א' טבת תשע"ט, 09 דצמבר 2018, במעמד הצדדים